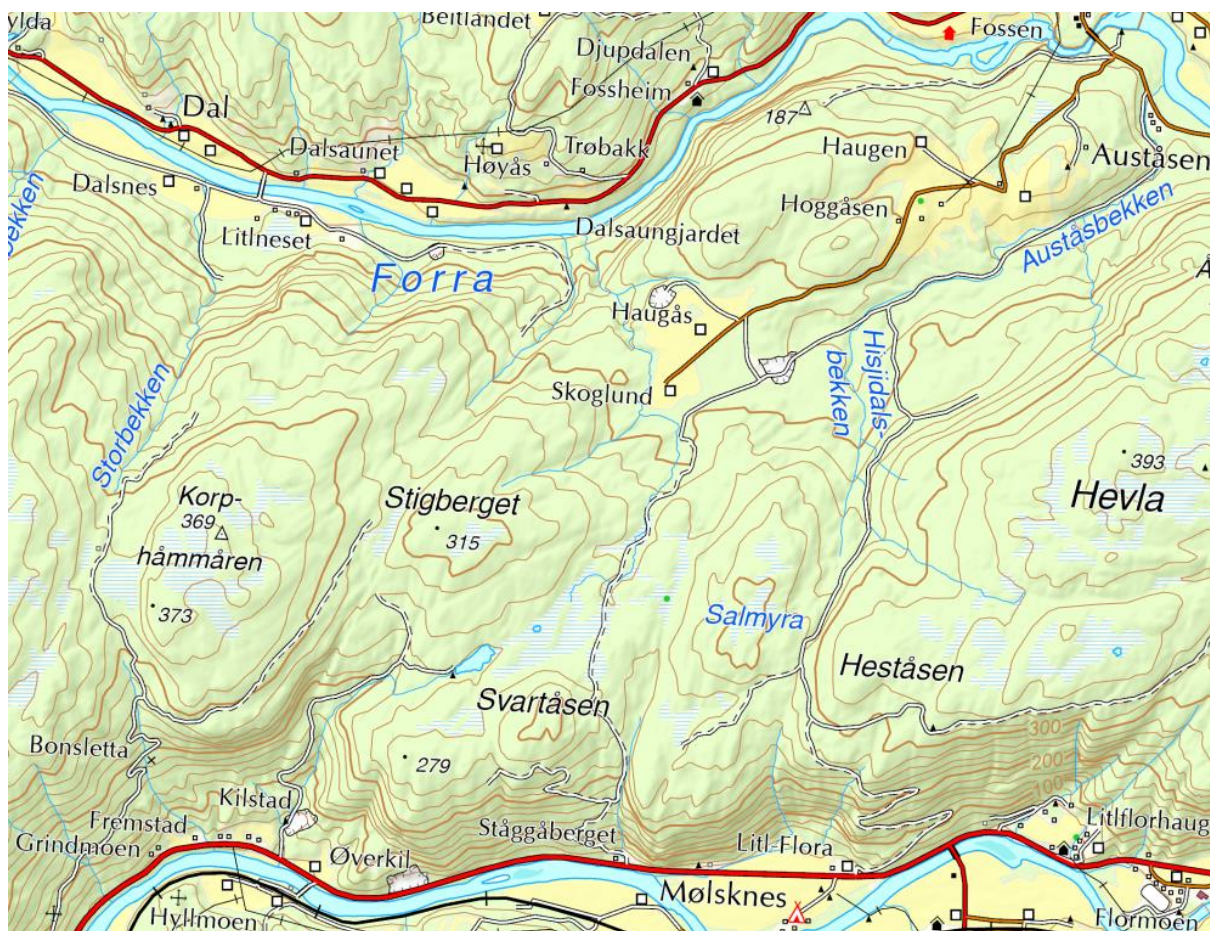

1850 Stageberg, Østerås og Bonsletten

Han hadde tatt seg langs Auståsbekken i Østeråsdaalen. Han var så absolutt ikke på gjengrodde stier, men kjente godt til de ulike alternativer, tilkommet gjennom dyretråkk i hundrevis av år. Han hadde gått her mange ganger i ulike ærend. I den siste tiden var det sterke krefter som motiverte ham av sted. Han var på vei til et møte med ei han følte meget sterkt for. De hadde møttes for noen måneder siden sammen med andre ungdommer på ulike ungdomstreff i åsene mellom Forradalen og Stjørdalen. Nødvendig arbeid og matauk gjorde at disse sjeldne treffene blant folk fikk en ekstra betydning, eksempelvis ved St. Hans, som hadde videreført midtsommerfestens urgamle tradisjoner. De fikk på et vis en fridag. Enkelte slike dager ble mest hellige, skjønt de fra gammelt av kunne ha inneholdt både tilbedelse og ofring. Nå var sammenkomsten mer av fest og moro, samt nødvendig sladder og nyheter. Fortsatt fikk de sitt på kirkebakken, men en sosial sammenkomst utenom kirken ga ulike muligheter de sårt trengte.

Han hadde svingt nedover Jomyra, stanset litt opp og så nedover de nakne åssidene. Stigberget (315) og Korphåmmåren (369) skilte seg ut som nakne koller. Han tenkte på hun som ventet på ham. Kroppen sitret og spente seg. Han så Øvre Ståggåbergvollen der nede, straks ovenfor Svartåsen. Før han kom dit ned, skulle han svinge venstre over myrene bort til et lite vann som senere ble hetende Øverkildammen. Der ventet hun på ham. Vi vet ikke hvem de var. Vi vet ikke når det var. Men til alle tider opp til utpå 1900-tallet kunne nok par bli sammensveiset gjennom slike stevнемøter. En gikk ikke over bekken etter vann. Hovedveien

kunne følge toppen av åskammene om sommeren, mens en brukte kanskje elveisen nede i dalen om vinteren. Det var et samvirke mellom folkene øverst i Forradalen og Stjørdalen, som bandt for eksempel sammen folk fra Østerås med folk fra Stageberg og Bonsletta vv. Folk fra lengere nede i Forradalen hadde tilsvarende forhold til f. eks Markabygda. Og «kjærligheten» vandret på kryss og tvers og hadde ingen grenser. Ekteskapet var livsforsikringen. Ble en ikke gift, var fremtiden temmelig usikker, en ble lett gående som taus eller dreng på en storgård resten av livet. Ja, i en tidsperiode gikk fedrene opp-ned kirkegulvet og bød frem sine døtre, mest som et fesjå. Vedrørende enkelte storgårder i hoveddalene, var det nok mer vanlig enn vi liker å snakke om, hva gjelder avtalte ekteskap. Når jeg var liten, ble det snakket om at den ene storgården giftet seg inn i den andre. Ja, det ble sagt med en viss undertone at hun hadde fått sin utvalgte allerede i dåpsgave. Og der det kanskje ikke var kjærlighet, ble det sagt følgende fra svigermor, som muligens selv hadde den erfaringen: «*kjærligheten får komme etterpå*». Vårt par innledningsvis her, var nok ganske så vanlig, og dette kapitlet skal gi eksempler fra nettopp dette geografiske området, hvor slektsbånd lå til de nærmeste gårdene.

Stageberg i gamle dager

La oss begynne med Stageberg i Stjørdalen, på E14 - mest bokstavelig talt, ikke langt vest fra broa over Stjørdalselva i Flornes. Plasseringen i dag synes selvsagt merkelig, skjønt det var ganske så vanlig før i tiden at veien omtrent rundet hjørnet på enkelte gårder, for ikke å si - som i noen tilfeller, gikk igjennom tunet. Gården virker selvsagt «trang» i dag, men da må vi huske at det er den moderne mellomriksveien som har trengt seg på og forandret gården og jordveien. Våningshuset av i dag er fra 1958. Før gikk hovedferdselsåren på sørsiden av Stjørdalselva, ved gården Mølsknes rett overfor Stageberg. Plass 328/2 er vel ryddet på gården Lilleflor, og skrivemåten Stageberg ble brukt både i 1664 og 1723. En gåtur opp fra Stageberg sier alt om opphavet til gårdsnavnet: «stige» og «berg». Altså et meget bratt berg, som til tider kanskje ble forsert via en konkret trestige.

Første nybygger var trolig Eyvind Stageberg midt på 1600-tallet. Deretter kom ulike oppsittere og slekter til. Gården ble delvis ødelagt av elvebrudd midt på 1700-tallet. Gården fikk nok ta del i den nye moten, kommersielt laksefisk midt på 1800-tallet, blant annet til deler av den engelske kongefamilien. Se *Stjørdalens krønike*, bind 7: *Hertuginnen av*

Marlborough. Vår tid starter på et vis med Tobias Martinus Andreassen Hegre (1879-1957) og Kari Gunnardtr Bjerken. De forpaktet fra 1904 til 1922, da de fikk skjøte fra Meråker Brug, men store deler av skogen ble fraskilt. Sønnen Alf Tobiassen Hegre (1907-1963) overtok Stageberg i 1948, og hans sønn igjen: Trond Kåre Hegre (1938-1988) overtok i 1969. Ei søster av Alf var Tordis Katrine Hegre (1913-2003). Hun ble gift med Jonas Bonslet (1910-1984). Disse ble foreldre til blant annet Odd Torbjørn Bonslet, f. 1941, som vi skal møte mot slutten av kapitlet. Hans bestemor, nevnte Kari Gunnarsdtr Bjerken, kom fra Selbu, og er søster til oldefar til Ola Bjerken, som driver et lite filmselskap: Mutter Film, som jeg samarbeider med. Slektsmessig sagt på en annen måte: Ola Bjerken er sønn av tremenning til Odd Torbjørn Bonslet.

Odd Torbjørn Bonslet, september 2023

Nevnte Trond Kåre Hegre ble i 1961 gift med Gerd Elvida Kluksdal (f. 1943). Etter at Trond Kåre Hegre dør, overtar enke Gerd skjøte. Deres barn havner etter hvert på Kluksdal vestre i Meråker - og i Steinkjer. I 2012 blir Stageberg solgt av Gerd Hegre til Kjell-Tore Humborstad. Han kom opprinnelig fra Stårheim i Nordfjord, men hadde en viss tilknytning til Stjørdal, og jobber på Nordsjøen. Han treffer etter hvert Susanne Ødegård Drageset, også hun fra Nordfjord, nærmere bestemt Loen. Hun jobber ved NAV i Stjørdal. Dette trivelige paret har virkelig satt i gang en oppussing og fornying av Stageberg. Driftige folk.

Til gården Stageberg var det fra gammelt av et par husmannsplasser: Øvre Ståggåbergvollen og Ner-Ståggåbergvollen, sistnevnte også kalt for Ståggåbergvollen ytre. Skrivemåten har variert oppover årene. Første bruker av Ståggåbergvollen ytre var Torgeir Olsen Østerås (1799-1855) fra Østerås Øvre (312/6). Han ble i 1824 gift med Karen Torsteinsdtr Håveneset fra Stjørdal. De fikk 10 barn. Noen av disse utvandret til Amerika. Deres datter Serianna (1835-1906), blir gift med Anders Bonsletten, alias Andrias A. Molskness, - etter at de utvandret til Amerika. Før de emigrerte hadde de fått et par sønner, blant annet John Arnt Molskness (1877-1956). Han blir i Minnesota gift med Sina Kaldor (1880-1972) med røtter fra Øyer i Gudbrandsdalen. Sina og John i Thief River Falls, Pennington, Minnesota - får ei datter: Magda Sophie Molskness (1904-2000) som blir gift med Palmer Russum. Deres sønn: Vernon Russum (1926-2020) er far til blant annet Cheryl, Karen og Judy. Disse tre søstrene kom til Østerås, Stageberg og Bonsletten for å se deres røtter tirsdag 5. september 2023. Leif Roar Østerås, som er eier og bruker av Østerås nedre i

John Arnt Molskness og Sina Kaldor

dag er sønn av sjumenning til søstrene. Og nevnte Torgeir Olsen Østerås, f. 1799, som kom til Stageberg (Stagebergvollen ytre) er tipptippoldefar til søstrene.

Stageberg 1954. I bakgrunnen Mølsknes

Stageberg 2024 (foto: Susanne Ødegård Drageset)

På Stageberg 5. september 2023

Bak: amerikanere som kom for å se sine røtter. F.v: søstrene Cheryl Russum Nelson, Karen Russum Pederson og Judy Russum Seibel, samt deres søskenbarn Vonda Johnson McGarvey.

Foran: f.v Odd Torbjørn Bonslet, Mali Høynes, Maria Humborstad, Susanne Ødegård Drageset og Kjell-Tore Humborstad, sistnevnte eier av Stageberg i dag

La oss fortsette til Østerås, for å binde noen slekter sammen. På Østerås har det trolig bodd folk siden først på 1600-tallet. Anne, enken etter en Jens Friis, overlater gården i 1683 til Maren Schøller og Jan Wessel, foreldrene til Tordenskiold. Vi kan nok anta at den unge Tordenskiold har lekt krig lengst oppe i Forradalen. Men vi begynner med Peder Bardosen Øveraune (1631-1714). Han er bestefar til brukeren Peder Pedersen Østerås, f. 1720. Og dermed begynner en litt tragisk rekkefølge. I 1748 hadde han giftet seg med Mali Larsdtr (1711-1804). De får en sønn: Peder i 1752. Året etterpå, i april 1753 dør far Peder, kun 33 år gammel. Enka Mali gifter seg på nytt allerede den 23. november samme året med Tomas Flåen. De får en datter, Lisbeth i 1755, som dør året etter. Tomas Flåen dør i 1762, og Mali blir dermed enke for andre gang. Hun gifter seg for tredje gang i 1763 med Torstein Dalsauene. Torstein dør i 1765. Mali er nå enke for tredje gang. Og i 1772, mister hun også sitt siste barn, nemlig Peder fra første ekteskapet. Han druknet 20 år gammel i Forra. Mali gifter seg for fjerde gang med en Erik Tømerås. Muligens blir hun enke for fjerde gangen også, i og med at i 1801 er det en ny bruker på Nedre Østerås: en Brod Lassesen Hauggås (1756-1835). Stakkers Mali, hun mistet alle sine, både barn og ektemenn - sine livsforsikringer..

Vi går videre. Denne Brod Lassesen Hauggås er proband og 5 x tippoldefar til dagens eier: Leif Roar Østerås, f. 1986. Og det slutter ikke her. Brod Lassesen Hauggås hadde giftet seg i 1793 med Berit Jensdtr Ådalsgjerdet. De får fire barn: Mali, Guru, Erik og Lasse. Barn nr. 2 her: Guru, gifter seg med John Olsen Østerås (1793-1868)) på Østerås øvre, men dør før 1841, kun ca. 45 år gammel. Mannen John mister livet i kvernhuset i Storfossen i 1868, da han blir klemt fast mellom kvernkallen og muren. Han var for øvrig bror av Torgeir, f. 1799, som kom til Stågåbergsvollen ytre. En John Buan, mistet også livet i Storfossen fire år tidligere. Han ble 21 år gammel. Guru mister også sin bror Erik, som drukner i Forra 38 år gammel. Den yngste broren Lasse, gifter seg i 1825 og får hele 11 barn, hvorav tre mister

livet i ulykker. Først Erik under tømmerfløting, så Ivar (14) ved en ulykke i skogen og til slutt Gertrud (13) som mistet livet ved ulykke under lek.

Neste generasjon på Østerås nedre er Bendiks Lassesen Østerås (1832-1906), bror av de forulykkede nevnt ovenfor her. Han er far til den kjente stjørdalsfotografen Edvard Østerås, som i sin tur da blir bror av 2 x tipp av dagens eier Leif Roar Østerås, f. 1986. Fotograf Østerås ble gift med Karoline fra Bonsletten. Igjen ser vi at «*spor krysses*», som det heter. En bror av fotografen er: Lorents Bendiksen Østerås (1857-1916), musikk-korporal ved 12. infanteriregiment og meteorologisk observatør fra 1895 - 1905. Han blir gift med Ingeborg Olsdr Kulås, og dette paret er foreldre til oberst og generalinspektør for ingeniørvåpenet: Bernhard Østerås, f. 1892. Likeledes foreldre til neste eier av Østerås: Ole Lorentsen (1885-1969). Han går i sine fars fotspor, både som musikk-korporal og meteorologisk observatør fra 1905 til 1961. Sistnevnte bragd ga ham kongens fortjenstmedalje. Hans sønn igjen: Leif (1917-1976) overtar gården i 1961 og fortsetter med meteorologisk observasjoner fram til 1976. Og «met-tjenesten» gikk videre i arv til sønnen Olav Oddmund, f. 1938. Han er bestefar til dagens eier av Østerås nedre: Leif Roar Østerås. Amerikanerne som var på besøk til blant annet til Østerås nedre og øvre i september 2023, er også åttemenninger av Olav Oddmund Østerås og sjumenninger til Ivar Moen, nevø av Leif Roar.

20. juni 2024: Leif Roar Østerås med sin sønn Ludvik og datteren Ingeborg

Så drar vi noen hundre meter lengere nord, til Østerås øvre (312/6). Eiendommen ble fradelt hovedbruket i 1924. Det ble drevet melk- og kjøttproduksjon til eget hushold fram til ca. 1950. Her var det bosetting fra sist på 1600-tallet. Men vi skal møte John Ivarsen Tømmerås

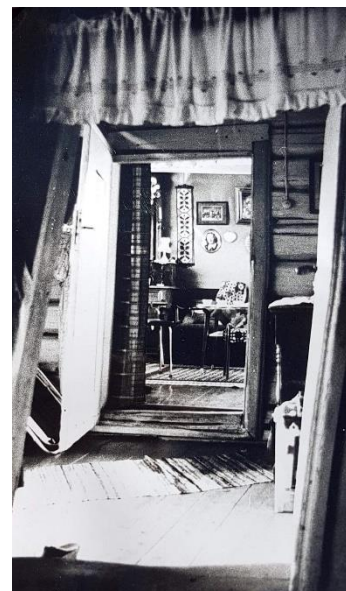

Huset på Østerås øvre fra 1638, som falt sammen først på 2000-tallet

(1732- 1816) som styrte fra 1794. Han og hans første kone måtte følge tre av sine barn til kirkegården i Hegra samtidig den 23. mai 1773. (Kommer i neste års bok, nr. 25). Likeledes nevner jeg ei datter Sigrid, døpt i 1775. Hun ble gift med John Hansen, men Lars Spelen påsto å være forlovet med Sigrid. Se forøvrig lengere opp her om John Olsen Østerås (1793-.1868), som var bror av Torgeir Stågåbergvollen, f. 1799.

Gudrun Ådal Østerås ved rokken

Vi skal gjøre et hopp til Hågen Petersen Østerås (1889-1963) og hans kone Gudrun Larsdtr Ådal (1895-1992). Hågen Østerås var ansatt i Statens Vegvesen, og var en ivrig jeger og fangstmann, som hadde mange munnur å mette. Paret på Østerås øvre fikk 10 barn mellom 1916 og 1933. Lørdag 18. august 1973 var Jon Hagen og Magnar Kirknes fra Arbeider-Avisa på besøk hos Gudrun, og laget en gripende artikkel om sliteren Gudrun som fortsatt den gangen bodde i våningshuset på gården, et hus fra 1638. Huset falt etter hvert sammen, og ligger der i dag som en haug. Journalisten fra Arbeider-Avisa skrev følgende overskrift den gangen i 1973, altså for 51 år siden: «*Trøndelags eldste bebodde hus - slum eller bonderomantikk?*». Og Gudrun ga ham tilsvaret: «*Blir sjuk av å bo i nye hus*». Artikkelen fortalte om et hus som var skjevt og knapt hadde en rett vinkel, dørene lave og vanskelige å få igjen. Det var en kunst å overleve når det var kalde vintre. «*Men ungene var alle friske*», påpekte Gudrun der hun satt foran rokken. Gudrun var et arbeidsjern, en spesiell dame - kanskje den siste av sin sort. De som vokser opp i dag, har ingen mulighet til å forstå. Og på aldershjem, som det het den gangen, ville hun ikke. «*Da kommer jeg til å rømme etter to dager*», fortalte hun journalisten. Gudrun bodde i dette eldre huset fra 1916 til 1974. Da flyttet hun til sin datter Alma Hjelsvold (f. 1919) i Sortesgrenda, Gudrun døde 20. januar 1992.

15. juni 2024. Harry Østerås, barnebarn av Gudrun

T.v: Gudrun bodde i et hus med meget lave dører og ikke en eneste «rett vinkel»

Linkene mellom Østerås, Stageberg og Bonsletten er ganske så typiske for flere slektsrelasjoner mellom plasser oppe i åsene mellom Forradalen og Stjørdalen. Bonsletten øvre (218/5) var et bruk som nå ikke lengere finnes. Det lå oppe i svingene overfor Grindmo og Fremstad, med avkjørsel ved Leirbekken øst av Østkilgårdene. En tømmervei går helt opp til Hyttmyra, vest for Korphåmmåren. Området eies i dag av Ole Theodor Hofstad på Østkil østre (218/1). Bonsletten nedre er det som i dag er Kilstad. I *Stjørdalsboka*, bind I vedrørende Hegra, nevnes Bonsletten i forbindelse med Børsletto i Gunnargarde, som Asak Bolt har med i sin jordebok (1440-1450). Navnet står nok til gårdsnavnet Bø. Her på Bonsletten øvre ble Odd Torbjørn Bonslet født i 1941. Hans foreldre var Jonas Bonslet (1910-1984) og Tordis Katrine Hegre (1913-2003), sistnevnte fra Stageberg. Familien flyttet fra Bonsletten øvre og

Bonsletten øvre. I dag er det kun noen murer igjen

ned til Grindmo (218/7) da Odd Torbjørn var 2 ¼ år. Det merkelig er at han husker det. Han husker at far hans skulle frakte en kjøkkenbenk med hest og slede nedover til Grindmo. Odd Torbjørn ble plassert inne i kjøkkenbenken, og der var det et par røde sko. De skoene har fulgt Odd Torbjørn på hans netthinne gjennom hele livet. En underlig tildragelse.

Odd Torbjørn Bonslet er en meget habil jeger. Jakt har vært hans livsstil. Han har skutt to gauper. Den ene, en temmelig stor gaupe, har fått hedersplassen i stua på Sandstad. Den ble felt i Fornesmarka den 10. februar 1997 etter å ha «jaga gaupa» (sporjakt).

Odd Torbjørn Bonslet felte denne gaupa i februar 1997

Men jaktinteressen og utøvelsen kunne også ha blitt Odd Torbjørn sin skjebne. Han ble nemlig selv skutt. Det skjedde den 3. oktober 1993. Han, svigersønnen og noen andre var på jakt i Nordli i Lierne. Odd Torbjørn hadde under jakta satt seg ned på en stubbe for å hvile, sluppet hunden - som ikke hadde fått los, og hadde tent seg en røyk. Plutselig smeller det, og han kjenner en skarp smerte, synet forsvinner samtidig som den første tanken gikk til hunden som muligens hadde kommet bort i hagla og utløst vådeskudd. Men den tanken forsvant like fort som den kom. Det var nemlig umulig, hagla var ikke ladd. Alt var selvsagt noen sekunder fullstendig ubegripelig, ulike senario passerte gjennom hjernen. Hva var dette? Han registrerte

at han i det minste var i livet, og enser at en person kommer over ham. Det var personen som hadde skutt ham. En skulle tro at en person som hadde utført en slik gjerning, ville få panikk – legge seg ned eller mest stikke av eller gi opp enhver rasjonell tankegang. Men denne personen hadde åndsnærværelse til å assistere umiddelbart, så Odd Torbjørn kun pekte i retning Walkie-talkie'n og karen trykte inn og ropte ut meldingen om at Odd Torbjørn var skutt. Dette, og påfølgende reaksjon fra svigersønn til Odd Torbjørn, som var i andre enden - reddet livet til Odd Torbjørn. En skulle tro at svigersønnen ville komme løpende til, men han tok først og varslet nødetaten. En helt korrekt og meget intelligent reaksjon. I løpet av kort tid kom lege, sykebil og ikke lenge etterpå var Odd Torbjørn om bord i et helikopter på vei til RiT. (Navneskifte: 1950 Sentralsykehuset, 1974 RiT og 1. januar 2002 ble det St.Olavs). Her var hell i uhell igjen, i og med at helikopteret var i lufta for å hente en pasient som hadde fått en skade på et øye. Det ble derfor gitt ordre om omprioritering - og Odd Torbjørn ble tatt først. Hvert sekund telte. Og det hadde ingen hensikt å fly til Namsos, selv om det var nærmere. Ekspertisen var tross alt ved St. Olavs. Odd Torbjørn fikk selvsagt «premedical», og erindrer at han var delvis borte og bevist om hverandre. Det ble registrert en del utslett/merker på brystet - som de «vise menn» trodde stammet fra hagleskuddet, men som Odd Torbjørn fortalt dem var brannsår fra sigaretten.

Da situasjonen var avklart, og kom litt på avstand - ble hendelsen selvsagt underlagt etterforskning og snakk om rettsak og erstatning. Og her skjer en av disse storslåtte

medmenneskelige tankesett som kun følger de beste av de beste. For Odd Torbjørn Bonslet var det aldri snakk om rettsak, straff og erstatning. At det ble «rettsak» var kun obligatorisk av lovbestemt art. Odd Torbjørn sa det slik: «....det er da nok at en har fått gjennomgå, hvorfor skal vi ødelegge livet til en annen.....». Han som hadde skutt var en ung kar i tjueårene, midt i utdanning og start på et mulig familieliv. En edel tanke, en høyverdig handling fra Odd Torbjørn sin side. Selvsagt ble det av preventive hensyn spekulert i årsaksforhold. At den andre jegeren hadde trodd at Odd Torbjørn var en tiur, må vel kunne sies - om ikke å være en unnskyldning, selvsagt - så i det minste en forklaring, da tross alt hatten til Odd Torbjørn synes å ha en viss likhet med toppen på en tiur.

Medisinsk ble det funnet tre hagle bak i nakkevirvlene til Odd Torbjørn. De var meget kritiske. Det ble sagt at ingen lege i verden ville kunne klare å fjerne de uten fare for livet. Odd Torbjørn var en milliontedels millimeter unna døden. Vi slutter historien med å fortelle at de dagene Odd Torbjørn Bonslet tilbragte på sykehuset kom det så mye blomster, visstnok nærmer 50 buketter og blomsteroppsetninger, at da det ved en avdeling skulle foregå en eller annen tilstelning og høytidelig markering, kom arrangementskomiteen og spurte om de kunne få låne noen av blomstene til Odd Torbjørn. Det varmet ekstra. Blomster skaper glede og så visner de vekk. Men ikke Odd Torbjørn. Han hadde mer å leve for, slik de sier om katten og hans ni liv. Husk også gaupa - storkatten - på veggen. Med seg ut av sykehuset fikk han beskjed om å ta det med ro, naturligvis - i dobbel forstand. Men nettopp naturen lokket, og det første han gjorde var å gå seg en tur ned til elva. Der tok han på første kastet en flott laks. Og den var selvsagt på ni kilo.

Odd Torbjørn Bonslet på sin første tur etter å ha blitt tatt for å være en tiur (se hatten)

Det heter seg at David Davidsen (f. 1831) i Skraltkynna, gikk over åsen for å hente seg kjerring, nemlig «ho'Johanna (f. 1829). Han David var så stor og kraftig at de kalte ham «litj-David». Og «ho'Johanna» var ikke så mye mindre. Det ble sagt at hun måtte sitte på to stoler. Og hun hadde et bekken, klart for produksjon. Og ungene kom tett, og var noen enorme pluggere, noen av de skulle bli kalt The Roscoe Giants i Amerika, og var omkring 2,25 høye. Til og med jentene var over to meter. Se *Stjørdalens krønike*, bind 8. Det sies at vi alle er et produkt av de omgivelser vi lever i. Naturen i åsene mellom de ulike dalfører hadde nok av antioksidanter. De hadde det meste - og eneste turen til havet ble gjort på grunn av saltet. Likevel merket en folkeøkningen, og da seilskipene ble erstattet av damp, ga det muligheter for billige turer over dammen på seilskipene. Disse gikk «tomme» tilbake til Canada etter å ha vært i Europa med tømmer. Utvandringen ble omtrent proporsjonal med avstanden fra havet. Østerås, Stageberg og Bonsletten var ikke noe unntak i så måte. Fra Østerås Øvre (312/6) utvandret blant annet Ingeborg Anna Olsdtr, f. 1864. Hun ble i Amerika gift med Karl Davidsen fra Skraltkynna, sønn av nevnte Litj-David og Johanna, og dermed en

av The Roscoe Giants. Roscoe Center er i dag kun et lite veikryss i Minnesota hvor Stordahl kirke ligger, reist av stjørdalinger.

Slik ble dette litt hoppende kapitlet, ikke den storslåtte og selektive gårdshistorien. Men nye eksempler på at en «*ikke gikk over bekken etter vann*», og hvordan «*spor krysses*». Det ligger mye historie også mellom linjene. Det var nok mer slit enn romantikk, men de klarte seg bra - fordi de ikke visste om noe annet, hadde tålmodighet og nøysomhet, og ble et produkt av den naturen de levde i. *Stigebratt* var det i alle fall visse steder.

*Driftige nordfjordinger har overtatt Stageberg
Kjell-Tore Humborstad og Susanne Ødegård Drageset*